

Тож усі троє хутко зібрали все необхідне й вирушили на екомобілі до села Шумки.

— Тисни на педалі, Йоші! Життя слідопита тобі точно сподобається, — нявкав Кіт-лікар.

— Щось я так не думаю, — крехтів Йоші.

— Ще й який слідопит! Від учора... — пояснив Лео.
— Оце так новина! — вигукнув Кіт-лікар.
— І саме тому, — продовжував Лео, — я хотів би вас запитати...

— ...Чи ти годящий до такої справи? — перебив його Кіт-лікар.

Він узяв Лео за лапу, перевірів пульс, послухав серце й легені. Але на цьому не зупинився. Натомість перейшов до огляду очей, зубів, язика, ну і на завершення — вух і пальців на ногах Лео.

— У тебе все працює, як годинник, — оголосив вердикт Кіт-лікар, завершивши огляд.

— Інакше й бути не могло, — відповів Лео. — Оскільки ми, леви, царі звірів, то ніколи не буваємо кволими. Насправді я сюди навідався, щоб запропонувати вам обом теж стати слідопитами й приєднатися до всіх решти. Що скажете?

— У нас на це, на жаль, нема часу, — відповів Йоші.

Проте Кіт-лікар мав зовсім іншу думку.

— Ясна річ, що ми з вами! — вигукнув він.

Кіт-лікар вважав таку ідею просто чудовою. Шумлянам точно не завадило б трішки розім'ятися.

Тим часом мужній цар звірів вартував біля багаття.
— Більше ніколи не буду так вихвалитися. Обіцяю! —
заприсягся Лео.

Меекі запропонувала не гасити на ніч світло. Ніхто не став заперечувати. За якийсь час шумляни одне за одним помандрували до країни снів, шумної і не дуже.

Хтось був усередині!

Примара мала величезну голову — як у дракона, не інакше! А таке тіло було тільки в доісторичних монстрів! А як страшно та істота сопіла!

— Чугайстер, — харамаркнув Лео.

— Треба заглянути у вікно, — прошепотів Кіт-лікар.

— Ще чого! — буркнув переляканий Йоші.

— Дякую, тільки не я, — вискнула Свинка Хрю.

— Ні за що в житті! — пошепки вигукнули всі решта.

— Не будьте такими страхополохами! — шепотів Кіт-лікар. — Якщо триматимемося купи, то нам нічого не загрожує. Хоч би хто це був, він накиває п'ятами, щойно нас побачить!

— Та ж очевидно, що там чугайстер! — буркнув Йоші.

— Без сумніву! — підтримав його Лео.

— Побажаємо йому смачного?! — рохнула Свинка Хрю.

— Ну і що з того? — не витримав Кіт-лікар і попростував до дверей.

Шумляни ж свердлили йому спину переляканими очиськами.

— О Свята Грушо! — пробурчав Йоші. Тоді зібрав до купи всю мужність і рушив за другом. Інші потяглися за ним.

Ще ніколи шумлянам не хололо в животах так, як оце зараз. Проте шляху назад не було, тож вони, мов ті індіанці, плазували високою травою до хатини.

ЗМІСТ

Шумляни стають слідопитами!	2
Посиденьки біля багаття	19
Шумківський чугайстер	34

